

Det komplexa livet

Har ni tänkt på hur vi människor gärna använder oss av kontraster för att orientera oss i tillvaron? Inte nog med det, vi har också olika sådana beroende på vilket av livets områden vi för tillfället är i. Några små exempel: När vi går ut från vårt hem på morgonen känner vi efter hur varmt eller kallt det är, och talar gärna med dem vi möter om vädret och hur det har ändrats sedan föregående dag; när lönebeskedet kommer konstaterar vi kanske lite beskt att den summa vi fått inte alls står i proportion till vår prestation, fast det är klart, det finns ju många som har det mycket sämre än vi. Kort sagt, vi behöver ha en referensram där vi kan placera in oss själva och det som omger oss för att på så sätt organisera upp tillvaron för oss själva.

Den här referensramen ändras med nödvändighet allteftersom samhället utvecklas och våra kunskaper om världen utvidgas och fördjupas, samtidigt som vi måste förenkla allt för att göra saker och ting begripliga: Förr i tiden trodde man att jorden var platt, och trodde man annorlunda kunde man råka väldigt illa ut, nuförtiden har upptäckter visat att jorden inte är platt utan tämligen rund.

Men trots att mycket har ändrats under tidens gång är vissa saker som det alltid varit. Vi må ha fått en allt högre levnadsstandard generellt, men ändå blir vi sjuka och behöver hjälp, precis som för länge sedan, vår utbildningsnivå har stigit markant, trots detta är världen ännu inte befriad från våld, konflikter och krig; vi vet innerst inne att den livsstil som förutsätter ständig tillväxt inte är förenlig med en hållbar utveckling i längden, ändå kan vi som enskilda knappast göra något annat än att engagera oss i föreningar och grupper som vill kämpa för rättvis fördelning av våra begränsade resurser. Vi upplever hur livet som sådant ofta känns motsägelsefullt.

Och den yttersta kontrasten till livet är ju döden, något som vi vet med oss men som vi kanske inte gärna så gärna vill tänka på, trots att det faktiskt är just vetskapen om att livet en gång kommer att ta slut som ger livet dess unika värde, att vår tid här på jorden är värdefull, och att det enda vi inte kan få mera av är just tid. Men ändå, döden kan kännas så obeveklig, vad är meningen med allt om det bara tar slut en vacker dag?

Gud å sin sida känner vår längtan efter fullhet, efter att få omslutas av någon som älskar oss mer än vi kan förstå, och han vill inte att vårt liv ska sluta i en total förintelse i och med döden, nej, Gud älskar oss så mycket att han själv blev människa för att dela våra livsvillkor och till slut ta på sig våra fel och brister, att dö för oss. Kyrkan firar påsken till minne av Jesus Kristus, hans död och uppståndelse, för den Gud som gett oss livet kan inte förbli död.

*Lars-Eric Norrsäter, kyrkoherde i Söderbärke församling
mejl: lars-eric.norrsater@svenskakyrkan.se*